

KDO SE BOJÍ, NESMÍ DO LONDÝNA

Mladá česká návrhářka útočí se svou značkou LVFD London na módní trhy ve Velké Británii i v USA. Lucii Václav přitom doma málokdo zná. Žije a tvoří už pět let v Londýně a nedávno představila svou nejnovější kolekci na únorovém London Fashion Weeku. Letos by se chtěla víc ukázat i českým zákazníkům.

JANA PŠENIČKOVÁ, FOTO: LUIS MONTEIRO

V jejích šatech se po červeném koberci prošla na udílení Oscarů nebo cen Britské filmové akademie libanonská moderátorka Raya Abirached. Ráda je nosí i popová zpěvačka Becky Hill, která je v nich zvěčněná na obalu svého alba, a některé své kousky posílala i stylistce herečky Drew Barrymore. Módní návrhářka Lucie Václav si už pátým rokem plní svůj londýnský sen a řídí se heslem, že kdo se bojí, nesmí do lesa. „A už vůbec ne do Londýna,“ dodává s úsměvem. A její příběh jen potvrzuje, že žádný strašpytel rozhodně není. Mladá atraktivní žena se svou značkou LVFD London prošlapává cestu

na módní trhy v Británii, ale i v USA, především v New Yorku a Los Angeles. Přitom v Česku se o jejím úspěšném tažení módním světem zase tolik neví. „Je to takový paradox Antonína Dvořáka,“ dodává žena, jejíž cesta k úspěchu byla v minulosti provázena i velkou změnou a fyzickou bolestí. Ta ji oslepovala, byla všude, v nohou, rukou, v hlavě. Právě tato situace ji donutila šlápnout na brzdu a svůj život změnit od základu.

Ale pěkně od začátku. Rodilá Pražanka trávila dětství mezi Prahou a venkovem, kam jezdila za prarodiči na klasickou usedlost se zvířaty, polnostmi a lesy. Odmalička těží ze své výhody vizuální paměti. Už v pěti letech skládala puzzle

o sto a více dílcích obrácenou, slepou stranou nahoru, protože ta strana s obrázky jí přišla moc lehká a nudila ji. Ráda kreslila a kombinovala barvy, dotýkala se materiálů a vnímala tak jejich texturu nejenom vizuálně. „Už jako malá jsem pletla, háčkovala a vyšívala. S vyšivkou pracuji ostatně dodnes. Mými prvními zákaznicemi byly panenky – navrhovala jsem pro ně oblečky, hlavně háčkované, což milovala především má sestra, které jsem také většinu výtvorů darovala,“ vzpomíná.

I když by se mohlo zdát, že kariéra módní návrhářky ji nemine, její cesta k ní až tak přímá nebyla. Než začala oblékat modelky, oblékali návrháři ji. Jako třináctiletou dívku ji na ulici oslovil hledač talentů a pod agenturou Czechoslovak Models vyzkoušela přehlídková mola. „Rodiče z toho moc nadšení nebyli, hlavně proto, že jsem v tak nízkém věku cestovala, a oni obor modelky neviděli jako dlouhodobě perspektivní. Moje teta byla navíc balerína v Národním divadle, byla vynikající, talentovaná a ohromně krásná, ale její kariéra skončila zhruba ve třiceti letech a do smrti trpěla poruchou příjmu potravy. V budoucnost umělecké profese založené primárně na vzhledu a fyzických dispozicích tak rodiče příliš nevěřili.“

A tak kromě krásy vsadila Lucie i na vzdělání. Vystudovala Fakultu mezinárodních vztahů na Vysoké škole ekonomické a na část studia odjela do Buenos Aires v Argentině. Vsadila i na cizí řeč, dnes hovoří plyně čtyřmi jazyky, a i přesto, že žije v Londýně, tím nejoblíbenějším pro ni zůstává španělština. I když studium ekonomiky ji zaměstnávalo, světu módy se nikdy příliš nevzdala. Kariéru ale rozjíždí nejprve v mezinárodním obchodu. A tehdy, v roce 2014, se začne bouřit tělo. Snaží se pochopit, proč má pocit, že se jí páteř samovolně rozpojila na dvě poloviny. Nemůže vydržet sedět ani hodinu. Absolvuje maraton lékařských vyšetření, rentgen, magnetickou rezonanci. Lucie přiznává, že v tu dobu byla ze všech informací vystrašená a zmatená. Nakonec se dostane k lékařce, která se věnuje kraniosakrální terapii. „Na alternativní medicínu moc nevěřím, ale jedna věta mě při cvičení probere. Že to, co se mi stalo, mělo nějaký důvod, tělo mi něco říká a můj život už nebude stejný,“ vzpomíná.

Nastává fáze změny, Lucie zpomalila, našla si rehabilitačního lékaře na klinice profesora Koláře, rok s ním cvičila a pomohlo to. A taky se začala učit šít. Nejdříve sama doma, poté od

krejčovských a návrhářů v Praze. Občas zkusí prodat pár kousků na Fleru a má úspěch. Poptávka je obrovská. Z domovské agentury si půjčí pár modelek a nafotí svou první minikolekci. V polovině roku 2015 si už může dovolit najmout grafika, první krejčovou a rozjíždí svůj vlastní web. Daří se jí a po pár měsících otevírá ateliér v Náplavní ulici v Praze a tým se rozrůstá na pět krejčovských. Pod značkou Bohemian Tailors vstupuje v roce 2007 na Zoot. „Značka byla postavená na tradičních a jednoduchých střizích, kanafasu a výšivce. Jenže já měla touhu rozvíjet se jako designér, dělat komplikovanější konstrukce, náročnější materiály, vytvořit zcela jiný a nový koncept. Prostě bigger, better, faster,“ vysvětluje. A to byl moment, kdy začala její cesta k novému brandu LVFD London.

Než na ni ale nastoupila, musela do Londýna odjet. Příležitost se našla, když tam její partner dostal pracovní nabídku. A aby se ve světě módy neztratila, vzala to pěkně od začátku. Přihlásila se ke studiu na London College of Fashion, kde se specializovala na dámskou módu a dostala možnost učit se od couture designérů. Při budování nové značky využila zkušeností jak z modelingu, tak i z ekonomie. Věděla, jak si postavit vizuální prezentaci, jak přesně si stylizovat focení nebo přehlídku či jakou modelku oslovit, aby její osobnost přesně podtrhla, co má jednotlivá kolekce vyjádřit. „A z byznysu jsem zase věděla, jak dělat marketing a PR, jak si co spočítat, že je důležité stanovit si plán a dodržovat deadline.“

Přiznává, že začátky byly extrémně tvrdé, a to i přesto, že do Londýna odešla se svým partnerem. Ač byla zvyklá na hlavní město, s Londýnem se Praha nedala vůbec srovnávat. Bez přátel a blízkých se cítila osamělá, ale protože přesně věděla, co chce, a byla hladová po dalším vzdělání a velkém světě módy, vydržela. „I po těch pěti letech žiju stále na stejném místě, v centrálním Londýně, ve světlém, prostorném loftu s velkými okny. Původně sloužila budova pro chlapeckou školu, ale před patnácti lety ji přebudovali na byty a to místo přitahuje umělce ze všech oborů. Bydlí tu fotografové, malířka, několik designérů, pobýval tu chvíli také módní novinář Hamish Bowles z britského Vogue. Pro mě je inspirativní s takovými lidmi mluvit a sdílet s nimi nápady,“ přiznává.

Pokud nevíte, co značka LVFD London vyjadřuje, pak vezte, že je zkratkou Lucie Vaclav Fashion Design London a přesně prý vystihuje, co

je a kdo je. Když před pár lety vypustila do světa svou první kolekci, ohlas, který přišel, ji překvapil a zaskočil. Zájem byl takový, že neměla ani dost oblečení pro stylisty k zápujčkám. Její kolekce Glimpse upoutala pozornost britských módních publicistů a prostor dostala i v televizi ve vysílání BBC. K úspěchu jí prý pomohlo, že přišla ve správný čas se správnými věcmi. Vnímá trendy, je extrémně citlivá na barvy a většinou nějakým způsobem přesně ví dopředu, co se bude nosit a co se bude prodávat a komu bude co slušet. „Snažím se vcítit do potřeb zákazníků i do jejich osobnosti, ale zároveň zůstávám věrná svému stylu. Obrázek se mi v hlavě poskládá velice rychle, stačí mít otevřené oči a uši a věci do sebe zapadají jako ty kousky puzzle v jeden velký a perfektní obraz,“ přibližuje mladá návrhářka.

Její oblečení by se mohlo brzy objevit i v obchodech v Praze, zatím ale mezi hlavní trhy patří Británie, USA, z toho převážně New York a Los Angeles, a také Střední východ, kde je její dvorní zákaznicí libanonská moderátorka Raya Abirached. Šaty, které pro ni předloni vytvořila pro udílení cen Britské filmové akademie (BFTA), jsou nově k vidění také v permanentní sbírce Národního muzea. „Látka je z hedvábí vytvořeného na zakázku v Miláně, má na sobě plasticky vytkávaný vzor růže a ještě je protkané lurexovou nití. Na šatech, které mají vnitřní korzet a širokou křivolínou, jsem strávila více než sto hodin a další tři hodiny zkoušení s klientkou,“ prozrazuje Lucie. Obléká také zpěvačku Becky Hill a nedávno posílala šaty rovněž stylistce herečky Drew Barrymore. Podařilo se jí mimo jiné navázat spolupráci s Heidi Bivens, stylistkou z Los Angeles, která si vyžádala topy na populární americký seriál Euphoria.

Inspiraci Lucie hledá a vidí všude. Baví ji vše trochu surrealistické, má ráda tvorbu na pomezí reálného a magického světa. Ať už jde o malbu, fotografii, literaturu nebo filmy. Pracuje často s vinylem a materiály, které mají zajímavou a plnou texturu. A je rovněž součástí výběrového Ingredient Brand programu jablonecké Preciosy. Společně chystají pro letošní rok řadu novinek a ji osobně hřeje u srdce, když někdo obdivuje aplikace z křišťálů bižuterní firmy a ona může hrdě říci, že jsou z české kotliny.

Její oblečení se hodí na společenské akce, mikinu nebo cokoli v šedé barvě u ní nehledejte. Ve chvíli, kdy se většina návrhářů orientovala během pandemie na domácí oblečení, ona už

Nová kolekce, kterou Lucie Václav představila na London Fashion Week Festivalu

pracovala na kolekci v party barvách, luxusních materiálech a flitrech. Jednoduše tušila, že po téměř dvou letech lockdownu už se na tepláky nebude chtít nikdo ani podívat. I proto ráda obléká klienty, kteří se nebojí být vidět a experimentovat a jsou ochotni za luxusnější kousky zaplatit.

„Konkurence je v Londýně obrovská a nesmírně tvrdá, ale pomáhá mi spolupráce s celebritymi, stylisty a fotografy. Jakmile si vytvoříte kruh lidí, kterým věříte nejenom osobně, ale i profesně, jsou věci mnohem jednodušší.“ Užívat se módou podle ní v Anglii lze. „Jsme registrováni k britskému DPH, což pro nás znamená zhruba obrát nad sedmdesát tisíc liber ročně, přesná čísla budeme znát v květnu, kdy končí

fiskální rok. Momentálně jsme dostali poměrně velkou finanční injekci od investora, protože s novou kolekcí bychom měli jít na jednu z největších módních platform v Evropě,“ přibližuje Lucie. V Anglii navíc funguje velmi dobře státní systém dotací a další podpory pro fashion startupy.

Její nejnovější kolekci viděli před pár dny poprvé návštěvníci London Fashion Week Festivalu. Vznikala v rámci spolupráce s platformou My Wardrobe Headquarters, která má zastoupení v obchodním domě Harrods. A její značka bude od letošního roku k dostání na více místech přes další prodejce. „Moje meta pro rok 2022 je otevřít velké studio se showrooomem pro klienty a nákupčí a rozšířit síť prodejen.“

Zpátky domů se zatím vracet nechce a možná k tomu ani nikdy nedojde. Jejím snem je mít dům někde na jihu, u moře, v teple. V Londýně ale hodlá ještě několik let zůstat, protože je to město, které tepe životem a inspirací, které nikdy nespí a nenechá člověka vydechnout. A přesně to ji baví. „Mám mnoho energie a nápadů a prostě se tady cítím naživu.“